

PRECS I PREGUNTES

No em critico, no em critiquis

Ara que s'ha acabat tot el cicle electoral i la major part dels congressos dels partits, podem arribar a una conclusió general: la funció de líder polític és del tot incompatible amb la crítica i, encara menys, amb l'autocrítica. Això sí que és transverbal i no pas el catalanisme.

Un exemple. ERC convoca un congrés en què la novetat principal és que la direcció proposa canviar l'estructura del partit, abandonar l'assemblea i passar a un sistema de delegats d'aquests que sempre aproven l'informe de gestió amb el 96% (100%, en el cas del PSC). Bé, doncs la militància no els fa cas, voten en contra i deixen Puigercós i Carod-Rovira amb un pam de nas. Resposta: ja ho tornarem a presentar quan veiem que ho podem guanyar.

Segon cas, CiU fa un congrés en què, per primera vegada, ni manen, ni són decisius, ni els saluda el president de l'escala. I, a sobre, s'han enfonsat en les dues últimes eleccions. Amb aquest panorama, Jordi Pujol puja a l'estrada i diu: "Potser ens vam equivocar pactant i repactant amb el PP, però si pogués tirar enre-re, ho tomaria a fer!" Carai, autocrítica brutal, la d'aquest home.

Però el millor estava per arribar. "Aquesta vegada no us fallarem!", deia Zapatero la nit electoral. "Aquesta vegada no ens deixarem enxampar!", devia pensar José Montilla quan veia Josep M. Sala asseure's a la seva cadira de la nova executiva. Poc abans, Pasqual Maragall no s'estava d'acusar CiU d'haver provocat, injustament, la dimissió de Narcís Serra com a vicepresident del Govern espanyol l'any 1995. Però és que no se'n recorda, del 95? L'any 1995 és aquell que va començar amb Luis Roldán a Laos, va continuar amb els ossos de Lasa i Zabala i va acabar amb el processament de José Barionuevo!

Amnèsia? Mono!

Salvador Cot

La crònica

Abel Matutes guanya terreny mentre que Francesc Camps en perd

Dimecres, 4 d'agost

Okupes a la Pedrera. Els okupes que, després de vuit anys de viure-hi, han estat desallotjats de l'antiga factoria Hamsa, al barri de Sants, volen un cop d'efecte i okupen la Pedrera. A fora, uns dos-cents companys canten "Això és el Fòrum, això és el tripartit". Els que són al terrat hi pengen una pancarta, però els turistes no acaben d'entendre el que passa. Un d'americà atura un vianant: "Do you speak english? Què passa?", pregunta en anglès. Com pot, el vianant respon que són uns *squaters*, que els han fet fora d'una antiga fàbrica i, per fer-se veure, ocupen la Pedrera. "Què és la Pedrera?", diu l'americà. "Un històric edifici de l'arquitecte Antoni Gaudí!", respon sorprès el barceloní. "Aaaaah! Gaudí. Yes." Els okupes continuen cantant "Això és el Fòrum".

'Barcelona in progress.' L'edifici més emblemàtic del Fòrum de les Cultures, el que acull l'exposició "Barcelona in Progress" estarà dos dies tancat per despreniments. Sembla que el material ignífug cau del moderníssim edifici en la sala de l'esmentada exposició i, tot i que no representa cap perill perquè és molt lleuger, el Fòrum vol evitar en-surts. Els despreniments no afecten les altres dues exposicions que hi ha a l'edifici -"El poder de l'art" i "La Mina"-, però la porta principal és tancada. Això és "progrés".

El PP no sanciona els seus. El consell de direcció del Grup Popular de les Corts valencianes va eludir ahir l'adopció de qualsevol iniciativa que pugui acabar en sanció per als vint diputats, en la seua majoria zaplanistes, que no van acudir al ple extraordinari del 27 de juliol. Aquell dia, el govern que encapçalava Francesc Camps presentava el que era un dels seus programes estrella d'enguany, el Pla d'Inversions de la Generalitat 2005-2007. Durant la jornada, els diputats afins a Eduardo Zaplana van maniobrar per convertir les Corts en un escenari de la batalla que enfronta

campistes i zaplanistes. La qüestió és que els diputats zaplanistes no van assistir a aquest plenari, en el qual no s'havia de votar res. Tothom pronosticava que el Grup Popular a les Corts sancionaria els diputats absents, però l'amenaça no s'ha materialitzat.

Dijous, 5 d'agost

La nació andalusa. En una conferència a la Universitat Complutense de Madrid, el president de la Generalitat de Catalunya demana a Andalusia que s'engresqui a ser "nacionalitat històrica". *Olé.* Diu que "el vestit a mida que estem fent [per a Espanya amb la reforma de la Constitució] depèn crucialment del que faci o digui Andalusia.

O busca i obté un reconeixement singular, a la britànica, o es conforma amb una actitud de rebuig a tot a això i es postula com a garant d'una cohesió basada en la negació de pretesos privilegis." És un missatge estratègic perquè Manuel Chaves, president de la Junta d'Andalusia, permeti que la Constitució cite les nacionalitats històriques que demana Maragall? És un missatge de complicitat als votants del PSC d'origen andalús? Seria lògic que Andalusia triés el seu camí sense indicacions de ningú i Catalunya, el seu, sense obstacles dels altres. La tàctica de donar massa pes a Andalusia pot sortir bé, però també molt malament.

Germans i terres. El grup d'Esquerra Republicana a l'Ajuntament de Tarragona demana al Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya que declari si és legal la construcció d'una urbanització anomenada Terres Cavades, en la qual té interessos Juan Fernández, germà del regidor d'Urbanisme de Tarragona, Àngel Fernández. Aquest complex urbanístic, amb 4.872 habitatges, seria el més gran dels projectes urbanístics que s'han de construir a Tarragona. ERC creu que la llei de règim local de Catalunya prohibeix que un regidor voti en casos on tinguin inte-

A dalt, els okupes que dugueren a terme una espectacular acció a la Pedrera, que ha aparegut a totes les televisions. A baix, Francesc Camps, president de la Generalitat Valenciana, que no pot escapar ni un sol dia de les humiliants actuacions de la gent que Eduardo Zaplana encara té situada als distints llocs de l'administració valenciana.

ressos econòmics els seus familiars directes i, en aquest cas, el germà del regidor és propietari de terrenys on s'ha d'edificar i també soci de l'empresa constructora.

Tota la setmana

Matutes, sempre Matutes. El nou pla urbanístic d'Eivissa aprovat pel PP beneficia empreses de Matutes.

Cal tenir present que una de les filles de l'exministre és membre del Consell Insular, que va donar el vistiplau a la norma. A més, aquesta filla, Stella Matutes, ha format part dels consells d'administració de les societats familiars que suposadament s'han vist beneficiades. Segons l'oposició política, a Eivissa la maniobra és un vestit a mida per beneficiar els interessos del PP illenc.

El Consell Insular ha encarregat als serveis jurídics de la pròpia institució que elaboren un informe per determinar si Stella, que és ni més ni menys la con-

sellera d'Economia, Hisenda, Vies i Obres, s'hauria d'haver absentat de la votació de l'aprovació del nou pla urbanístic.

Evidentment, el fet d'encarregar l'informe jurídic és una resposta a l'explosió informativa que ha derivat d'una situació que és un vertader escàndol, però aquestes coses semblen normals quan parlem del PP local i quan ens referim a les connexions i a la llarga mà d'Abel Matutes, empresari que ha acollit Aznar en el seu descans estival i que té interessos en tot Eivissa.

Tant és així que dues de les discoteques més importants de l'illa, Privilege i Space, també formen part dels interessos econòmics de Matutes. Aquest és soci de Privilege, i el local de Space és seu. Contenen, de fet, que en aquesta última sala, un dels *after hours* més coneguts del món, hom pot trobar de tant en tant el mateix Matutes alguns diumenges al matí.

Cuques

La femella de *Mantis religiosa* devora religiosament el mascle després de copular. L'escorpí assetjat es clava l'agulló abans de rendir-se. El Partit Popular del País Valencià..., ai, què farà aquest invertebrat del País Valencià davant el carreró de difícil eixida en què es troba?

Quan el PSPV va ingressar a l'oposició, encara no se sap si de pervida, la supervivència de les individualitats anava lligada a un cert instint caníbal que forçava a devorar l'adversari, ben entès que l'adversari era l'enemic a casa i no qui li havia guanyat el govern. La nova espècie manté el Govern de la Generalitat, tot i la ruïna pressupostària, a més d'influència social, coacció econòmica i una certa iniciativa política. De sobte, ha encetat una baralla antropòfaga que amenaça de fer saltar la tribu pels aires davant la indiferència de la parròquia, el desfici dels informadors estiuencs, les ganes dels adversaris polítics i l'interès de tota classe de científics que observen, ben sorpresos, aquesta exhibició de brutalitat entre parents d'una mateixa família zoològica. Com resoldrà finalment el PP el propi extermini?

En aparença, el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, agrupa la tropa majoritària enfront de Berwick, vull dir Zaplana i els seus, que s'hi juguen la supervivència. Passa com amb els conflictes de la guerra freda: les superpotències determinaven l'estratègia del joc i els pàries de la Terra posaven el camp de batalla i les víctimes.

Ací Camps té la paella pel mànec, però les ordres d'atac i de defensa només li poden vindre imposades des del carrer de Gènova de Madrid. Mentrestant, els danys col·laterals no paren d'augmentar.

Cuques.

Manuel S. Jardí

AL MARGE

